

שני כתובים הצאים כאחד הגיעני לחיות דעתי צענין פירות איי וזה שבהו עשה להולאים לחויל, וגם צענין ספרים הכרפסם צאי להולאים לחויל, והנה מקורם כדבר צענין פירות איי לחויל לאשר יש לו מקור צמחא דידן מפי ציצ' לי עיז והובא צטויע חריו קיען לילא קעיף כיו אין מוילאין פירות שש צון חיי נפש מאיי לחולה לארץ, והנה הסומיע שם סיק מיד כחז דמוסיה לא הציא הרשע והסור דין זה משום דעכשו צעוהיר אין מלי שם רוב ישראל והי כדבר שאריו מהב צמחיו, והנה צטויע הרשעים קיען לילא לחויל הציא להסיר משום דענוי אדעחא דהכי ועל זה חמה מעיב כיי דלדרבה יהיה כמו אחתה המורכב שאוקר צלוצס משום שפעודה צו צציה, עיין מגילא קיען חרמיה סיק כיג, אומם משום הא לא קציא דבשלמא מורכב כעשה עבירה חיקף צענה נעריה, משליכ הלא אפילו אם דעמו צענה נעריה האילן להוליא הפירות לחויל וימא שחא אקור עיז הנעריה לא היו עזריה רק עחצצנה, ועיין עדיין הפירי איזו אקור חור פטור, ומענה כענין צעיקר הדין אם אקור צמחיו להוליא פירות מאיי לחויל, וכל כיון דעיקר עומם האקור משום שיש ארץ ישראל קסיה שם ללורך חיי נפש וכיון שדיוע שמיס שחמחילו ליטע חילות צאי ללורך מחר וכולים משם הרבה פירות לחויל ובהרבה המסחר, איכ האי הולאם הכנסה הוא שעיין יס להרבה יאדים היוקצים שם פרנסה איכ זהו עיקר חיי הנפש שלהם, ואם היו אקורים לללח הפירות לחויל לא היה להם מונה להשפרכם כהיג ודאי לא אקור, ורואי לזם מונה דקיל דאין

שאלות ותשובות

סימן קפ"ב

פרי השדה ח"ג

צה

כל כך דבציז העמזקים העלמודים ודאי יש להם סכר טוצ צעולס [כמה סרגיל העולס לפרש עהיפ סלום רב לאוהצי תורתך כלומר דלוהצי תורה היינו העמזקי תורה להם ודאי סלום רב צלל מבעול], העולס מדצרינו צקיד דצשחריה ציוס הקיוס ודאי לריך לומר תחנן ומי שאיט אומר צמנחה גיכ אין להקפיד כיכ כיון דעיקר נפילת אפיס הוי רק רשות, ויש לקיים גיכ המנחה מה שאומרים תחנן דלא קשה כיכ מהגמול דהגמול מיירי רק צעלים מסכתא כלומר סלמוד צעלימות הן מלך חלק העיון סצחורה הן צלשמה ואין לחכו יודע עד מה אס למד על זה האופן איכ יס ספיר מקוס לוור סלא למנוע מלוור תחנן, [ועיין סוית פרי השדה ח"ג סימן ל"א לענין תעריס צכורים צעים אס יכולים לאכול על הקיוס צומי משריות גרידא צלל בגמול], ויותר אין להאריך בזה. —

והכני סוריש פה מרחן בארטפערל אי לסי אלה הדצרים צי מנחם אצ עמיר לפיק.

אייעור דייטש.

— סימן קפ"ג —

השגל'י לך אסובי תלמודי המופלג האריך וצקי מויה אברהם יודא הבהן כי צקיק קאל- טהא יעיל.

מע"א הניעני, ועיד השאלה סצנסיצ אחר הכיח סצנע מואוס זסוביס לקרן קיימות לחלק מהו הרומחיס לחצרת תיה לענייס תיח צכל יוס יאלל סלו, אונס היורטיס לא נחמו שר המנוס לבצלי החצרה כי יורט אחר לקח המנוס צעסקו ומנלס מה 0% ארצעה למאה ציוס היאלל, ונפטך צסאלנך אס אין כאן חשש רצית? יל פשוט אס אמר צפירוש ללש החצרה סלוקח המנוס צעסק סלו כדרך סעקצליס מנש צעסקא, אפילו הוי קרוב לשכר ומחוק לספקר עיט לא הי רק רצית דרצנן וצפירוש מוצאר צשרע יוד סימן קיס סעיף ח"י דרצית דרצנן מוחר צחקרס ענייס, ועיין סריח מהרייט חיל סימן קריי, וסוית סנש דקה יוד סימן כ"י, והענש כיון סאין לו צעליס מיוחדים לא סייך רצית דלורייתא, וצכיד יש עוד דל לסקל כיון סהענייס לא זכו עדיין כלו צהענוש סהרי לא צא עדיין לידס מעולס איכ אין כאן מלוה ולא סייך רצית, דודאי אס ספריש צחיו מנש מיוחדים סיהנו להחצרה תיה, ספיר הוי מקוס לוור אמירה לבצוס כמסירה להדיוט, והייל כאלו כצר צלו המנוס ליד הגצלי ואי הגצלי העלוה, מסליכ אס אמר סהס סיהטו מנכסיו כך וכך להחצרה ולא ייחד המנוס לא זכו עדיין הענייס ולא הגצלי דכל סלא ייחד המנוס לכיע לא אמרינן גצי מנש ענייס אמירה לבצוס כמסירה לסדיוט ועיין ספר מחנח אפרים הלכות דקה סימן צ', וצחצוחות הסדה חלק חנשי צכוגיל דסקן לקט אור ליג הארכתי בזה קלת צקיר עייש, ואיכ כיון דליכא כאן סוס מלוה כיון סהענייס לא זכו עדיין לא סייך רצית, ואיכ צכיד לא עינעיל אס לא ספריש מנש מיוחדים או מעלוליס מיוחדים דלא זכו עדיין הענייס רק סמחוייציס לקיים כדו מנש מלוה לקיים דצרי המנח עכיס כיון סלא זכו עדיין צסוס דבר ודאי לא סייך רצית, רק אפילו אס ספריש מנש

נפילת אפיס כמו צסאר ייטו, דהיינו חסן וצריח מילה, וסניא גיכ דצרי היטיש סוף פרק מרובה ומי ציק סהציא ריהי מניו צלל דאין אומרים תחנן וצגמול סוף ומי תענית אמרינן דהוי ייטו מנש ספסקו לכרות עניס למערכה, ואיכ מנכסיכ מי סקייס ומי דהוי ייטו ואיכ הוי כטון סלא לוור תחנן גיכ, כך הוי חוכן דצריח, וייל לייסצ המנח מה שאומרים תחנן ציוס סיוס ומי, חדא, דהרי גס צחנן אומרים תחנן צשחריה ציוס החיפה רק צמנחה קודם החופה אין אומרים תחנן, ועיין צספר זכר לאצרתס איח צמר דהוי מיס בזה, ואיכ היכ כיון סהקיוס עשין רק אחר חטט מנשוי אומרים תחנן צשחריה, אונס לפיי לא הוי לריך לוור תחנן צמנחה לפרי הקיוס, אונס יל עוד טעם אחר סיש לוור תחנן גס צמנחה דהנח רטיי ומי סצנח קייח עיט דיה דעליס ומי סרטיי סגריס, וייל כוחנח רטיי דהייס קשה לו עיט נקט סלסון דעליס ומי ולא נקט סלמוד ומי ומה הכיח רטיי דלצ"י סס מיירי דוקא סלמוד היטצ צעיון וככל הטרך משריה נקט סגריס דגריסא נקרא צעיון דוקא כמו טוחן גריסיס וכמה סמלינו צגמול מלן דמנח הוי לא חס לקמחיה, כלומר סלא למד צעיון היטצ, וכמיס דהעיה גריס נפשי להאצה, ואיכ מי סלמוד סהס ומי לא כל אדס יוכל להספאר סלמוד צעיון היטצ, ואיכ הוי עלמו ודאי ליל תחנן כיון שאיט יודע אס יל ירי חוצת העיון גיכ סויו עיקר סלימוד כמיס ספרי צלריח הלכות צרכת התורה על הסקס לעסקו צדצרי תורה ואיכ צסלמא סעודה יוכל לעשות סעודה להקציה ססס חלקו מיוסצי, ציהמיד עריפ ואחרים גיכ יכולים לסמוח סליכס חוסדין אורו סלא למד צעיון או סלא למד לסמה ומשריה גס הוי אולכ מנחם דספיר הוי סעודה מלוה כיון סהאחרים ודאי סוכנחם נסס סורים סעמחיס על עסקו צהורה, אונס לענין אמירה תחנן סאחרים ודאי אינס יכולים לפטור מתחנן רק אס הוי גיכ פטור והוי צעלמו אין יוכל לפטור עלמו סהרי אינו יוכל להספאר צעלמו אס למד לסמה או סליא ירי חוצת העיון היטצ ואיכ גס אחרים אינס פטורים מתחנן, והיטיש צמקי ציק סס מיירי ודאי דוקא צמנחיס סקידנחיס סידעו סלמוד צעיון היטצ, וגס עיקר עסקס הוי לסמה דוקא, ואי ספיר ייטו מקיו מניו צלל, אצל צמנחיס סצנסיצ מנשויס סס הזומרים צעיון היטצ וגס יש הרצה דומה לחסן וצריח מילה דהנח ומקיי"י המלוה צצירה, כיל לייסצ המנחה, וייט כיון סלמירה תחנןכיס אינו חוצה כל כך, ועיין צספר זכר לאצרתס סס ודאי מי סלינו לוור תחנן צמנחה סלפכי סעודה הקיוס אין מוחיחן אורו, וכחצתי רק לקיים ולייסצ המנחה מה שאומרים תחנן גס צמנחה סלפכי הקיוס, דוק היטצ :

תפ"י מיס יש לפרש מיס אצי ענינחא יומא טצא לרצנן דכונחתי הוי סידע דההוא לורצא מרצנן דעליס ומי הוי למד צעיון היטצ כל כך סהיה טוצ צעיי כל רצנן וסוי נהניס מנלפולו ומלמודו, חיש יומא טצא לרצנן, ומחורן גיכ מה סאמר לרצנן דמנש מע דוקא לרצנן והוי קייל דאחרים גיכ סמחיס דהיינו סצנצי אעפיי סלא למדו כמיס סקיד צייד סס ועייש צלח"ט סיק חיי, אונס לרצננו איש דנקט יומא טצא לרצנן סהלימוד הוי טוצ לרצנן גיכ סהצינו סלמוד צעיון סיעה, אונס מה סהצנצ גיכ סמחיס אין זא רבותא